

[Ole Bjørn Kraft.]

paa, og jeg tror ikke, at den ærede Ordfører tjener nogen som helst berettiget Interesse ved at rejse Tvivl derom. Vi kan ikke indrømme, at der skulde være en uundgaelig Forbindelse mellem vore Forpligtelser som Medlem af Folkernes Forbund og Regeringens Forslag. Det fremgaar, synes jeg, alene af den Kendsgerning, at ved den Forhandling, som fandt Sted mellem den højtærede Udenrigsminister og Partiformændene, blev der heller ikke, saa vidt mig bekendt, fra Regeringens Side stillet noget som helst Krav i denne Retning, af hvilken Grund der heller ikke fra Partiformændenes Side blev givet noget som helst Tilsagn om, at man vilde tiltræde en generel Bemyndigelse som den, Regeringen her kræver. Naar Regeringen nu fremsætter et Forslag om en generel Bemyndigelseslov, saa er Aarsagen hertil, Forslagets Motivering, jo aaben for alle, nemlig de Beslutninger, der er blevet truffet i Genève fra den 7. til den 12. Oktober i Aar. Alle ved ogsaa, at der paa Grund af, at Sanktionerne skulde træde i Kraft den 18. i denne Maaned, kun har været meget kort Tid til Forslagets Behandling. I Stedet for nu paa den Maade, som den socialdemokratiske Ordfører gør det, og som det øjensynlig er Hensigten, at man vil gøre det fra Regeringen og Regeringspartierne Side, at rejse stor politisk Strid her i Landet om dette Spørgsmaal og rette voldsomme Angreb paa Oppositionen for ikke at vise det tilstrækkelige nationale Sindelag og skabe Tvivl i Udlandet om, hvorledes Stillingen er i den danske Rigsdag — i Stedet for at gøre alt dette mener jeg, det havde været rimeligere og rigtigere af Regeringen, om den havde indskrænket sig til at kræve den Bemyndigelse, som Situationen nødvendiggjorde, saaledes at den blev i Stand til at gennemføre de Foranstaltninger, som er nødvendige. Det vidste den, det havde den faaet Tilsagn om fra Partiformændene, at en saadan Bemyndigelse vilde gaa glat og hurtigt gennem den danske Rigsdag.

Er Regeringen nu utilfreds med, at der er kommet Forhandling om Sagen, vil man fra Regeringspartierne Side sige, det er skadeligt, at der er forskellige Meninger om dette Spørgsmaal i den danske Rigsdag, saa kunde Regeringen og Regeringspartierne helt have undgaaet dette ved at fremsætte et Lovforslag af en Karakter, som den vidste kunde gennemføres, og som fuldt og helt over for Omverdenen vilde vise, at Danmark er rede til at opfylde sine Forpligtelser som Medlem af Folkeforbundet,

og Regeringen kunde da, hvis den maatte have et Ønske derom, paa et senere Tidspunkt, hvor der var Lejlighed til en indgaaende Drøftelse, hvor der var Tid dertil, have fremsat et Lovforslag af den generelle Karakter, som den nu ønsker gennemført. Derfor har jeg Lov til at sige, at hvis der opstaar nogen Ubehagelighed, eller hvis Regeringen synes, Situationen er ubehagelig, kan den i Realiteten kun takke sig selv derfor.

Jeg tror ikke, den ærede socialdemokratiske Ordfører har Ret i de Betragtninger, han fremsatte, at det skulde vække nogen særlig Opmærksomhed i Udlandet, at vi har diskuteret Formen, under hvilken vi har at opfylde vore Forpligtelser. Det Standpunkt, som Danmark indtager i denne Sag, er aldeles ikke et Særstandpunkt. En lang Række Lande har gennemført de Sanktionsforanstaltninger, som er paakrævet, fordi disse Lande i Forvejen i deres Grundlov havde givet deres Regeringer Myndighed til at gennemføre de Foranstaltninger, som var nødvendige, uden at det var knyttet til Spørgsmaalet om Medlemskabet i Folkeforbundet, men var en ren Følge af, at man i disse Lande har givet Regeringen en almindelig Dekretmyndighed. Der er heller ikke i vore Nabolande vedtaget en Lov af en Karakter som denne. De har gennemført en Række Foranstaltninger, som var tilstrækkelige til at opfylde disse Forpligtelser, men der foreligger for os intet om, at man i Norge eller Sverige har tilkendegivet, at man ønskede en saadan Lov vedtaget, eller at den er blevet vedtaget. Jeg kan ganske roligt afvise dette Forsøg paa at grumse Vandene, dette Forsøg paa at lægge Situationen op i et Leje, hvor den slet ikke hører hjemme, og det gjorde jo den socialdemokratiske Ordfører i en utrolig Grad i hele sin Omtale af Situationen, naar han mente, at det Valg, som nu havde fundet Sted, skulde forandre Oppositionens Mening om Regeringen, at det skulde forandre de to Partiers Opfattelse af, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert i denne Sag.

At Valget vil faa Indflydelse paa den politiske Udvikling, er naturligvis givet, men jeg tror ikke, at den socialdemokratiske Ordfører for sit eget Partis Vedkommende vil afgive en Erklæring om, at han, naar det Tidspunkt kommer, hvor dette Parti lider Nederlag, vil drage den Konsekvens deraf, at han vil ophøre med at yde Modstand mod det, han anser for urigtigt, og ophøre at give Tilslutning til det, han synes er rigtigt. Her i denne Sal sidder